

JONG GEZIN DOOR V-BOM GEDOOD

Oorlogsverhaal uit 1994 naar Ludovic Leysen (1922-2019)

- Winternummer 2020 -

Ondanks de moeilijkheden en bekommernissen die een oorlog meebrengt, wilden de mensen toch voor de nodige ontspanning zorgen. Zo had men onder de Tweede Wereldoorlog in Kasterlee een tiental voetbalploegen, bij geen enkele Bond aangesloten, doch die onder elkaar een zomerkompetitie betwisten.

Ook het gehucht Goor had zijn ploeg, in 't leven geroepen door Mon Van Sant, Lode en Jef Van de Water, Karel Van Gorp en mogelijk nog een paar sportievelingen.

De rechtse verdediger van S.K. Goor was eerder een freel maar erg snel en wendbaar kereltje; het was moeilijk om hem te passeren; hij noemde Goossens. In de bevolkingsboeken vinden wij

dat hij Joannes Josephus heette (roepnaam Jos), geboren in Tielen op 25 januari 1913. Hij was gehuwd met Ludovica Maria Van Gorp, geboren in Kasterlee, op 12 februari 1914.

Er was één kind: Maria Ludovica, geboren in Kasterlee op 24 juni 1942. Het kleine en jonge gezin betrok een boerderijtje op het gehucht Goor. De woning lag bijna aan de vallei van de Kleine Nete en de straat werd door de autochtonen gewoon 't Gemeint genoemd. Daar stonden maar 2 huizen. Het andere werd bewoond door de familie Gust Biermans en Lien Gebruers. Ze boerden daar. Jos Goossens ging ook buitenshuis werken en zijn vrouw Wiske hielp op de eerder kleine landbouwhoeve, bedoeld als bijverdienste. Het gehucht leunt tegen het Koningsbos met de Holleweg en de bossen op de helling aan de noordkant, terwijl aan de zuidzijde de akkers en weilanden lagen met daarachter het gebroekt en de rivier. Tijdens de gevechten op Ten Aard had Goor weinig te lijden. Er was nergens geen enkel strategisch punt; het bevond zich als het ware in een niemandsland. Het gebeurde slechts sporadisch dat er een Engelse obus neerplofte en die kwam dan in de open velden terecht. En de Duitse artillerie schoot haar projektielen elders af, richting Ten Aard.

Af en toe passeerden er wel eens Duitse soldaten, per twee of alleen; mannen die de strijd ontvlucht waren. Zij zagen er niet erg krijgshaftig uit.

Toen het in Geel tot een botsing kwam tussen de twee strijdende partijen werd de bevolking aldaar aangeraden veiliger oorden op te zoeken. Vele inwoners van de barmhartige steden zakten naar Goor af, waar een betrekkelijke veiligheid heerste. Zij bleven er tot de vijandigheden ophielden, dat wil zeggen tot de Duitsers op een nacht roemloos en spoorloos de af-tocht bliezen.

Het vergeten gehucht had op die manier weinig te lijden gehad en de bevrijding werd daar zonder enige euforie beleefd, nuchter als ze er zijn. Het was echter wel een verademing: geen gedreun meer van enig geschut, geen ontploffingen, praktisch geen gevaar van uit de lucht; de Engelse vliegtuigen vlogen naar Nederland en Duitsland hoog in de wolken. Men leefde er in een gezegende gemoedsrust. In oktober begon de hemel echter donkerder te worden. Hitler had al enige tijd zijn geheime wapens aangekondigd.

Nu kwamen er, met luguber geluid, de V-ééns door het luchtruim klieven. Ze waren bedoeld voor de haven van Antwerpen. Vele van die vliegende bommen geraakten er niet. In 't dorp en omgeving waren er al 'n paar onverhoeds neergeploft, gelukkig zonder veel kwaad te stichten maar de bedreiging bleef en maakte de bevolking ongerust. Goor had tot dan toe zijn tol voor de vrijheid nog niet betaald. Maar het zou komen. En hoe!

In de nacht van 24 februari 1945 gebeurde het verschrikkelijk drama dat een grote verslagenheid teweeg bracht in Goor en omstreken.

Karel Van Gorp (83), (nvdr : in **1994**) Goor 29, broer van Wiske Van Gorp, vertelt het ons:

'Kot in de nacht werden wij gewekt door geklop op de deur. In feite waren wij al wakker want er was een zware ontploffing geweest; ik wist niet waar. Lien Gebruers, helemaal van streek, deelde ons mee dat er een bom

gevallen was op het huis van Jos Goossens. Of dat ik direkt kon meekomen. Ons Wis was mijn jongste zuster, natuurlijk ging ik mee.

Door de duisternis, via het karspoor en een smal fietspaadje en met een flauwe pillamp naar 't Gemeint (nu Lindekens). We vonden geen huis meer; overal brokken steen, plaaster, stukken hout en pannen, op de hoeken hier en daar nog een stomp van de muur. Zo ver als mijn lamp het toeliet niets dan puin, tot wijd in de omtrek.

Ergens lag een koe dood, alsof ze van de bliksem getrokken was. Van het gezin geen spoor.

Ik wist dat Jos en Wis op de kelderkamer sliepen, dat was aan de achterkant van het huis. Daar was niets van overgebleven, alles plat, alles weggeslingerd.

We liepen met onze pillamp de wei rond, van links naar rechts en overal zoekend. Op ruim 150 meter van de woning, of van de plaats waar ze gestaan had, vond ik eerst Jos en een paar meters er vandaan lag Wiske. Ze waren onkennelijk verminkt. Nog verder, tegen een eiken kant, lag het kind, Maria. Haar hoofd was van de romp gescheiden.

Ik heb die aanblik nooit kunnen vergeten...'

Goor betaalde een hoge prijs.

Louis Leysen

Enkele aanvullingen bij bovenstaand verhaal :

24-02- 1945	3u00	Kasterlee	Goor 25	V1	3	0
----------------	------	-----------	---------	----	---	---

Zo staat in de lange lijst van V-inslagen in de provincie Antwerpen de gevallen bom in Goor vermeld : datum 24 februari 1945, tijdstip 3 uur in de ochtend, V1, 3 doden, 0 gewonden.

Dit is de huidige locatie:
Links loopt de onverharde Lindekensstraat,
rechts de nu verharde
Zaardenstraat.

Daartussen stond het
huis van Jos en Wis
Goossens-Van Gorp.

Op deze stafkaart vinden we een cirkeltje rond het gebouw. In het straatje dat nu Lindekens wordt genoemd staat momenteel 1 huis even verder naar Goor aan de overzijde.

Op de sokkel onderaan dit beeld op de Markt van Kasterlee staan hun namen te lezen.